

MANIFEST PER A LA CONCILIACIÓ HISTÒRICA

Text revisat per les següents delegacions: Joan Botam (Grup La Pau), Josep Ma. Gasch (Cristianisme segle XXI), Lluís Mujal (Església Plural i Fòrum JIC), Maria Pau Trayner (Dones en l'Església), Antonio Martín i Alvaro Fernández (Mesa de Catalunya d'Entitats Memorialistes), Enric Blasi (ACO), Carles Babot i Pep Martínez (Tribuna Ètica), el dia 21 de juny del 2007-

Nosaltres, els sotassignats, nascuts en famílies de tradicions política, social i espiritual diversa, que hem rebut, directament o indirectament, el dolor i la tragèdia que va significar la guerra fratricida per a milers de familiars i coneguts pel fet de ser, pensar, sentir o veure d'una manera diferent la realitat, a fi que aquests records no serveixin per revifar les brases de la divisió sinó per a la conciliació i la pau, MANIFESTEM:

- Que aquesta manera diferent de veure la realitat va cristal·litzar durant un segle (mitjans del segle XIX fins l'any 1931) en dues tendències majoritàries: per un costat, els treballadors de la indústria, del camp i el món progressista que demanaven urgentment el que avui anomenem Drets Humans; per l'altre costat els estaments econòmics, polítics, militar i eclesiàstics contraris a canviar el "statu quo" i contraris també a les reivindicacions històriques d'alguns pobles de l'Estat, entre ells el català, creant d'aquesta manera una altra línia de fractura.
- Que aquests dues tendències, al no saber o no voler trobar la via democràtica (ja existent en molts països d'Europa), es van anar radicalitzant i fabricant una bomba de rellotgeria. De l'enfrontament dialèctic es va passar a l'odi personal i d'aquest a l'assassinat per part de fraccions dels dos blocs: sindicalistes i empresaris varen ser les primeres víctimes.
- Que l'any 1931, amb l'arribada de la República, hi va haver un intent d'introduir a Espanya la democràcia. La falta de suport i el rebuig frontal de la tendència conservadora, les mateixes febleses internes dels partits d'esquerra i la radicalització centenària de les dues tendències oposades van fer fracassar el projecte. Seguint la tradició del bloc conservador, els militars van voler "salvar" un altre cop el país i es van aixecar contra la República. Era l'any 1936. La guerra havia començat.
- Aleshores va esclatar també la bogeria. A les dues tendències van sorgir grups que es van dedicar a assassinar impunement. Nosaltres, fills i filles, nétes i néts de les dues tendències, ens horroritzem i avergonyim d'aquells actes que ens van situar entre els països més salvatges del món i, des de la diversitat, rebutgem enèrgicament que ho fessin en nom de Déu, de la pàtria, del nostre bé o de qualsevol idea noble.
- Que en acabar la guerra, l'any 1939, no es va aprofitar la victòria per instaurar la pau, curar les ferides i reconciliar els germans i germanes - solució esperada, majoritàriament, per un poble cansat, afamat i adolorit; lògicament, a més a més, perquè els vencedors portaven com a bandera la creu -. Tot el contrari, es va continuar matant i reprimint, socialment i professionalment, a milers de persones per pensar diferent, però ara no per grups incontrolats, sinó pel mateix govern. Això - la dictadura franquista -, va durar a prop de 40 anys.
- Arribats aquí toca que tots plegats honorem les víctimes amb una "Llei de la Memòria Històrica" que doni realment el mateix rang de dignitat a les víctimes dels vencedors que a les dels vençuts: enterrament dels cossos, honors oficials, anul·lació dels judicis franquistes i que reculli el clam de la nostra societat en favor de la veritat, la justícia i la reparació.

- Però nosaltres, si bé venim d'uns vencedors o vençuts, no volem mirar solament el passat sinó que pensem que és urgent situar-nos en el present i el futur. Per això, constatant els grans errors comesos pels nostres avantpassats, hem de treballar perquè mai més no es donin condicions de confrontació social. Perquè això sigui possible hem de construir una societat justa:

- On el salari permeti viure dignament.
- On l'habitatge no sigui motiu de marginació social i formació de " ghettos".
- On la mentida en els fòrums polítics i mitjans de comunicació sigui rebutjada.
- Una societat que no permeti repetir el "tot s'hi val" per arribar al poder.